

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

31. ledna 2020*

„Nesplnění povinnosti státem – Článek 259 SFEU – Pravomoc Soudního dvora – Určení společné hranice dvou členských států – Spor o hranice mezi Chorvatskou republikou a Slovinskou republikou – Rozhodčí smlouva – Rozhodčí řízení – Oznámení učiněné Chorvatskou republikou o jejím rozhodnutí odstoupit od rozhodčí smlouvy z důvodu pochybení, kterého se podle jejího názoru dopustil člen rozhodčího soudu – Rozhodčí nález vydaný rozhodčím soudem – Porušení rozhodčí smlouvy a hranice stanovené rozhodčím nálezem, kterého se měla dopustit Chorvatská republika – Zásada loajální spolupráce – Žádost o vynětí dokumentu ze spisu – Ochrana právního poradenství“

Ve věci C-457/18,

jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 259 SFEU, podaná dne 13. července 2018,

Slovinská republika, zastoupená M. Menard, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s J.-M. Thouveninem, avocat,

žalobkyně,

proti

Chorvatské republice, zastoupené G. Vidović Mesarek, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s J. Stratford, QC,

žalované,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev, A. Prechal, S. Rodin, L. S. Rossi a I. Jarukaitis, předsedové senátů, M. Ilešič, J. Malenovský, D. Šváby, C. Vajda (zpravodaj) a F. Biltgen, soudci,

generální advokát: P. Pikamäe,

vedoucí soudní kanceláře: M. Aleksejev, vedoucí oddělení,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. července 2019,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 11. prosince 2019,

vydává tento

* Jednací jazyk: chorvatština.

Rozsudek

- 1 Svou žalobou se Slovinská republika domáhá, aby Soudní dvůr určil, že Chorvatská republika nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají:
 - z článku 4 odst. 3 SEU, jelikož ohrozila dosažení cílů Evropské unie, zejména upevňování míru a stále užšího svazku mezi národy Evropy, a zabránila Slovinské republice ve splnění její povinnosti uplatňovat unijní právo v plném rozsahu na celém svém území;
 - ze zásady dodržování právního státu zakotvené v článku 2 SEU, která představuje základní podmínku členství v Unii a ukládá Chorvatské republice povinnost respektovat území Slovinské republiky, které bylo podle mezinárodního práva určeno konečným nálezem vydaným dne 29. června 2017 soudem zřízeným v rozhodčím řízení týkajícím se územního a námořního sporu mezi těmito dvěma státy (Stálý rozhodčí soud, věc č. 2012–04, dále jen „rozhodčí nález“);
 - z článku 5 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1380/2013, ze dne 11. prosince 2013, o společné rybářské politice, o změně nařízení Rady (ES) č. 1954/2003 a (ES) č. 1224/2009 a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 2371/2002 a (ES) č. 639/2004 a rozhodnutí Rady 2004/585/ES (Úř. věst. 2013, L 354, s. 22), jakož i z přílohy I tohoto nařízení, jelikož Chorvatská republika odmítla provést režim vzájemného přístupu upravený nařízením č. 1380/2013, nepřiznala účinek právním předpisům, které Slovinská republika přijala pro provedení tohoto režimu vzájemného přístupu, odepřela slovinským státním příslušníkům právo rybolovu ve slovinském teritoriálním moři a zabránila Slovinské republice požívat práv, jako je přijímání opatření pro zachování a řízení populací ryb, která jsou tímto nařízením upravena;
 - pokud jde o systém kontroly, inspekce a provádění pravidel stanovených nařízením Rady (ES) č. 1224/2009 ze dne 20. listopadu 2009 o zavedení kontrolního režimu Unie k zajištění dodržování pravidel společné rybářské politiky, o změně nařízení (ES) č. 847/96, (ES) č. 2371/2002, (ES) č. 811/2004, (ES) č. 768/2005, (ES) č. 2115/2005, (ES) č. 2166/2005, (ES) č. 388/2006, (ES) č. 509/2007, (ES) č. 676/2007, (ES) č. 1098/2007, (ES) č. 1300/2008 a (ES) č. 1342/2008 a o zrušení nařízení (EHS) č. 2847/93, (ES) č. 1627/94 a (ES) č. 1966/2006 (Úř. věst. 2009, L 343, s. 1), a prováděcím nařízením č. (EU) č. 404/2011 ze dne 8. dubna 2011, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1224/2009 o zavedení kontrolního režimu Společenství k zajištění dodržování pravidel společné rybářské politiky (Úř. věst. 2011, L 112, s. 1), jelikož Chorvatská republika zabránila Slovinské republice ve splnění úlohy, která jí byla na základě tohoto režimu svěřena, jakož i v dohledu, kontrole a inspekcích rybářských plavidel a v případě odhalení případného porušení pravidel společné rybářské politiky v postupech a prováděcích opatřeních proti osobám odpovědným za porušení a to tím, že sama vykonávala práva, která tato nařízení přiznávají Slovinské republice jakožto pobřežnímu státu;
 - z článků 4 a 17 ve spojení s článkem 13 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), (Úř. věst. 2016, L 77, s. 1, dále jen „Schengenský hraniční kodex“), jakož i
 - z článku 2 odst. 4 a čl. 11 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/89/EU ze dne 23. července 2014, kterou se stanoví rámec pro plánování mořského prostoru (Úř. věst. 2014, L 257, s. 135), v rozsahu, v němž přijala a provedla „strategii územního plánování Chorvatské republiky“.

Právní rámec

Mezinárodní právo

Vídeňská úmluva o smluvním právu

- 2 Článek 60 Vídeňské úmluvy o smluvním právu, ze dne 23. května 1969 (*Sbírka smluv Organizace Spojených národů*, sv. 1155, s. 331, dále jen „Vídeňská úmluva“), nadepsaný „Zánik smlouvy nebo přerušení jejího provádění v důsledku jejího porušení“ v odstavcích 1 a 3 stanoví:

„1. Podstatné porušení dvoustranné smlouvy jednou ze stran opravňuje druhou stranu, aby se dovolávala porušení jako důvodu pro zánik smlouvy nebo pro přerušení jejího provádění zcela nebo zčásti.

[...]

3. Pro účely tohoto článku podstatné porušení smlouvy spočívá:

[...]

- b) v porušení ustanovení, které je podstatné pro plnění předmětu a účelu smlouvy.

[...]“

- 3 Článek 65 Vídeňské úmluvy, nadepsaný „Řízení o neplatnosti smlouvy, o jejím zániku, o odstoupení od smlouvy, nebo o přerušení jejího provádění“, v odstavcích 1 a 3 stanoví:

„1. Strana, která se na základě ustanovení této úmluvy dovolává buď vady ve svém souhlasu být vázána smlouvou, nebo důvodu pro popření platnosti smlouvy, pro její zánik, pro odstoupení od ní nebo pro přerušení jejího provádění, musí svůj požadavek oznámit ostatním stranám. V oznámení musí být uvedeno zamýšlené opatření, pokud jde o smlouvu, a jeho odůvodnění.

[...]

3. Jestliže však některá z ostatních stran vznesla námitku, jsou strany povinny hledat řešení prostředky uvedenými v článku 33 Charty Organizace spojených národů [podepsané v San Francisku dne 26. června 1945].“

Rozhodčí smlouva

- 4 Rozhodčí smlouva mezi Slovinskou republikou a Chorvatskou republikou byla podepsána ve Stockholmu dne 4. listopadu 2009 (dále jen „rozhodčí smlouva“).
- 5 V článku 1 rozhodčí smlouvy se zřizuje rozhodčí soud.
- 6 Článek 2 této smlouvy upravuje složení rozhodčího soudu, zejména podmínky jmenování jeho členů, jakož i podmínky jejich nahrazení.
- 7 Článek 3 rozhodčí smlouvy, nadepsaný „Úloha rozhodčího soudu“, v odstavci 1 stanoví, že rozhodčí soud rozhoduje o a) vedení pozemní i námořní hranice mezi Chorvatskem a Slovinskem, b) přístupu Slovinska k volnému moři a c) režimu využívání příslušných mořských ploch. Tentýž článek 3

v odstavci 2 stanoví pravidla pro určení přesného předmětu sporu, v odstavci 3 stanoví, že rozhodčí soud přijme ve sporu nález a v odstavci 4 přiznává tomuto soudu pravomoc vykládat rozhodčí smlouvu.

- 8 Podle čl. 4 písm. a) rozhodčí smlouvy rozhodčí soud pro účely rozhodnutí uvedených v čl. 3 odst. 1 písm. a) této smlouvy uplatňuje pravidla a zásady mezinárodního práva. Článek 4 písm. b) uvedené smlouvy stanoví, že rozhodčí soud pro účely rozhodnutí uvedených v čl. 3 odst. 1 písm. b) a c) této smlouvy uplatňuje mezinárodní právo, požadavky ekvity a zásadu dobrých sousedských vztahů za účelem dosažení správného a spravedlivého výsledku při zohlednění všech relevantních okolností.
- 9 Článek 6 odst. 2 rozhodčí smlouvy stanoví, že není-li stanoveno jinak, rozhodčí soud v řízení postupuje podle opčních pravidel Stálého rozhodčího soudu pro rozhodování sporů mezi dvěma státy. Podle článku 6 odst. 4 téhož ustanovení rozhodčí soud rozhodne většinou hlasů, bezodkladně a po vyjádření stran, o každé procesní otázce.
- 10 Článek 7 odst. 1 rozhodčí smlouvy mimo jiné uvádí, že rozhodčí soud po řádném zvážení všech relevantních skutečností vydá bez zbytečného odkladu rozhodčí nález. Článek 7 odst. 2 této smlouvy uvádí, že rozhodčí nález je pro strany závazný a představuje konečné vyřešení sporu. Článek 7 odst. 3 uvedené smlouvy uvádí, že strany přijmou veškerá opatření nezbytná pro výkon nálezu, v případě potřeby i změny vnitrostátní právní úpravu, ve lhůtě šesti měsíců od vydání nálezu.
- 11 Článek 9 odst. 1 rozhodčí smlouvy stanoví, že Slovinská republika bere zpět své výhrady týkající se otevření a uzavření kapitol vyjednávání o přistoupení Chorvatské republiky k Evropské unii, týká-li se překážka sporu.
- 12 Na základě čl. 11 odst. 3 rozhodčí smlouvy se všechny procesní lhůty stanovené v této smlouvě použijí ode dne podpisu Smlouvy mezi Belgickým královstvím, Bulharskou republikou, Českou republikou, Dánským královstvím, Spolkovou republikou Německo, Estonskou republikou, Irskem, Řeckou republikou, Španělským královstvím, Francouzskou republikou, Italskou republikou, Kyprskou republikou, Lotyšskou republikou, Litevskou republikou, Lucemburským velkovévodstvím, Maďarskou republikou, Maltskou republikou, Nizozemským královstvím, Rakouskou republikou, Polskou republikou, Portugalskou republikou, Rumunskem, Slovinskou republikou, Slovenskou republikou, Finskou republikou, Švédským královstvím a Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska (členskými státy Evropské unie) a Chorvatskou republikou o přistoupení Chorvatské republiky k Evropské unii (Úř. věst. 2012, L 112, s. 10, dále jen „smlouva o přistoupení Chorvatska k Evropské unii“). K tomuto podpisu došlo dne 9. prosince 2011.

Unijní právo

Primární právo

- 13 Článek 15 Aktu o podmínkách přistoupení Chorvatské republiky a o úpravách Smlouvy o Evropské unii, Smlouvy o fungování Evropské unie a Smlouvy o založení Evropského společenství pro atomovou energii (Úř. věst. 2012, L 112, s. 21, dále jen „akt o přistoupení“) připojeného ke smlouvě o přistoupení Chorvatska k Evropské unii stanoví:

„Akty uvedené v seznamu v příloze III se upravují podle zmíněné přílohy.“

- 14 Bod 5 přílohy III aktu o přistoupení, nadepsaný „Rybolov“, pozměnil nařízení Rady (ES) č. 2371/2002 ze dne 20. prosince 2002 o zachování a udržitelném využívání rybolovných zdrojů v rámci společné rybářské politiky (Úř. věst. 2002, L 358, s. 59; Zvl. vyd. 04/05, s. 460) tak, že do přílohy I tohoto nařízení doplnil bod 11, nadepsaný „Pobřežní vody Chorvatska“, a bod 12, nadepsaný „Pobřežní vody

Slovinska“. Poznámky pod čarou, na které odkazují posledně uvedené body, v totožném znění uvádějí, že se „režim [přístupu do pobřežních vod Chorvatska a Slovinska podle sousedských vztahů] použije ode dne, kdy bude plně proveden nález rozhodčího soudu v souladu s [rozhodčí smlouvou]“. Tyto body a poznámky pod čarou byly v podstatě převzaty do nařízení č. 1380/2013, kterým bylo zrušeno nařízení č. 2371/2002.

Sekundární právo

– Nařízení (ES) č. 1049/2001

- 15 Článek 4 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) stanoví:

„Neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odeprou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:

[...]

– soudního řízení a právního poradenství,

[...].“

– Nařízení č. 1224/2009 a prováděcí nařízení č. 404/2011

- 16 Nařízení (ES) č. 1224/2009 zavádí režim Společenství pro kontrolu, inspekci a vynucování s cílem zajistit dodržování pravidel společné rybářské politiky.
- 17 Prováděcí nařízení č. 404/2011 stanoví prováděcí pravidla k tomuto kontrolnímu režimu.

– Nařízení č. 1380/2013

- 18 Článek 5 odst. 1 a 2 nařízení č. 1380/2013 uvádí:

„1. Rybářská plavidla Unie musí mít rovný přístup do vod a ke zdrojům ve všech jiných vodách Unie, než jsou vody uvedené v odstavcích 2 a 3, s výhradou opatření přijatých podle části III.

2. Členské státy jsou do 31. prosince 2022 oprávněny ve vodách do 12 námořních mil od základních linií, které jsou pod jejich svrchovaností nebo jurisdikcí, omezit rybolov na rybářská plavidla, která tradičně působí v těchto vodách z přístavů na přilehlém pobřeží. Tímto oprávněním nejsou dotčena pravidla pro rybářská plavidla Unie, která plují pod vlajkou jiných členských států v rámci stávajících sousedských vztahů mezi členskými státy, a opatření uvedená v příloze I, která pro každý členský stát stanoví zeměpisné oblasti v rámci pobřežních pásem jiných členských států, kde se tyto činnosti provozují, a druhy, kterých se tyto činnosti týkají. Členské státy informují Komisi o omezeních zavedených podle tohoto odstavce.“

- 19 Příloha I tohoto nařízení, nadepsaná „Přístup do pobřežních vod ve smyslu čl. 5 odst. 2“, v bodech 8 a 10 stanoví režimy přístupu týkající se „pobřežních vod Chorvatska“ a „pobřežních vod Slovinska“. Poznámky pod čarou, na které tyto body odkazují, v totožném znění upřesňují, že se „režim [přístupu do pobřežních vod Chorvatska a Slovinska podle sousedských vztahů] použije ode dne, kdy bude plně proveden nález rozhodčího soudu v souladu s [rozhodčí smlouvou].“

– *Směrnice 2014/89*

20 Článek 1 odst. 1 směrnice 2014/89 stanoví rámec pro územní plánování námořních prostor, jehož cílem je podpora udržitelného růstu námořních ekonomik, udržitelného rozvoje mořských oblastí a udržitelného využívání mořských zdrojů.

21 Článek 2 této směrnice, nadepsaný „Oblast působnosti“, stanoví v odstavci 4 následující:

„Touto směrnici nejsou dotčena výsostná práva a jurisdikce, jež členské státy vykonávají nad mořskými vodami na základě příslušných mezinárodněprávních norem, zejména [Úmluvy Organizace spojených národů o mořském právu (UNCLOS), podepsané v Montego Bay dne 10. prosince 1982, která vstoupila v platnost dne 16. listopadu 1994 (*Sbírka smluv Organizace spojených národů*, sv. 1833, 1834 a 1835, s. 3)]. Použití této směrnice zejména nemá vliv na vymezení a stanovení námořních hranic členskými státy podle příslušných ustanovení úmluvy UNCLOS.“

22 Článek 11 uvedené směrnice, nadepsaný „Spolupráce mezi členskými státy“, v odstavci 1 stanoví:

„V rámci procesu plánování a řízení členské státy sdílející mořské vody spolupracují s cílem zajistit, aby územní plány námořních prostor byly v celé dotčené mořské oblasti soudržné a koordinované. Tato spolupráce zohledňuje zejména otázky nadnárodní povahy.“

– *Schengenský hraniční kodex*

23 Článek 4 Schengenského hraničního kodexu, nadepsaný „Základní práva“, zní:

„Při uplatňování tohoto nařízení jednají členské státy v plném souladu s příslušnými ustanoveními práva Unie včetně Listiny základních práv Evropské unie [...], příslušnými normami mezinárodního práva, jako je Úmluva o právním postavení uprchlíků podepsaná v Ženevě dne 28. července 1951 [*Sbírka smluv Organizace spojených národů*, sv. 189, s. 150, č. 2545 (1954)], v plném souladu se [...] závazky ohledně přístupu k mezinárodní ochraně, zejména zásadou nenavracení, a základními právy. [...]“

24 Článek 13 odst. 1 a 2 tohoto kodexu stanoví:

„1. Hlavním účelem ostrahy hranic je zabránit nedovolenému překračování hranic, čelit přeshraniční trestné činnosti a přijímat opatření proti osobám, které překročily hranice nezákonně. Osoba, která překročila hranice nezákonně a která nemá právo pobytu na území dotčeného členského státu, se zadrží a je proti ní vedeno řízení v souladu se směrnicí [Evropského parlamentu a Rady] 2008/115/ES [ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (Úř. věst. 2008, L 348, s. 98)].

2. K výkonu ostrahy hranic používá pohraniční stráž stálých nebo mobilních jednotek.

Tato ostraha se provádí takovým způsobem, aby se osobám zamezilo obcházet kontroly na hraničních přechodech a aby byly od takového obcházení odrazeny.“

25 Článek 17 uvedeného kodexu, nadepsaný „Spolupráce mezi členskými státy“, v odstavcích 1 až 3 stanoví:

„1. Členské státy si vzájemně pomáhají a udržují úzkou a stálou spolupráci s cílem účinného zajišťování ochrany hranic podle článků 7 až 16. Vyměňují si veškeré důležité informace.

2. Operativní spolupráci mezi členskými státy v oblasti řízení vnějších hranic koordinuje [Evropská agentura pro řízení operativní spolupráce na vnějších hranicích členských států Evropské unie].

3. Aniž jsou dotčeny pravomoci agentury, mohou členské státy i nadále pokračovat v operativní spolupráci s ostatními členskými státy nebo třetími zeměmi na vnějších hranicích, včetně výměny styčných úředníků, doplňuje-li taková spolupráce činnost agentury.

Členské státy se zdrží jakékoli činnosti, která by mohla ohrozit fungování agentury nebo dosažení jejích cílů.

Členské státy podávají agentuře zprávy o operativní spolupráci podle prvního pododstavce.“

Okolnosti předcházející sporu

- 26 Dne 25. června 1991 vyhlásily Chorvatská republika a Slovinská republika nezávislost na Socialistické federativní republice Jugoslávie. V průběhu let 1992 až 2001 tyto dva státy usilovaly o vyřešení otázky týkající se určení jejich společné pozemní a námořní hranice prostřednictvím dvoustranných jednání. Tato jednání nebyla ve vztahu k určitým částem této hranice úspěšná.
- 27 Slovinská republika se stala členským státem Unie dne 1. května 2004.
- 28 Dne 4. listopadu 2009 podepsaly Chorvatská republika a Slovinská republika rozhodčí smlouvu, která měla vyřešit jejich spor o hranici. Podle této smlouvy, která vstoupila v platnost dne 29. listopadu 2010, se dotčené státy zavázaly předložit tento spor rozhodčímu soudu zřízenému touto smlouvou, jehož nález pro ně bude závazný.
- 29 Po ratifikaci smlouvy o přistoupení Chorvatska k Unii všemi smluvními státy v souladu s jejich ústavními předpisy vstoupila tato smlouva v platnost dne 1. července 2013. Téhož dne se Chorvatská republika stala členem Unie.
- 30 Ze spisu v projednávané věci vyplývá, že v rámci rozhodčího řízení před rozhodčím soudem byla uplatněna námitka a došlo k překážce v řízení z důvodu neoficiální komunikace rozhodce jmenovaného Slovinskou republikou se zmocněnkyní tohoto státu, zastupujícím jej před rozhodčím soudem, v průběhu porad uvedeného soudu. Po zveřejnění některých novinových článků, které odrážely obsah této komunikace, odstoupili rozhodce a dotyčná zmocněnkyně ze svých příslušných funkcí.
- 31 Dopisem ze dne 24. července 2015 zaslala Chorvatská republika rozhodčímu soudu výňatky z uvedené komunikace a s ohledem na zásadní narušení důvěry, k němuž podle jejího názoru došlo, požádala uvedený soud o přerušení rozhodčího řízení.
- 32 Ústní nótou ze dne 30. července 2015 Chorvatská republika informovala Slovinskou republiku, že má za to, že se Slovinská republika stala odpovědnou za jedno nebo více podstatných porušení rozhodčí smlouvy ve smyslu čl. 60 odst. 1 a 3 Vídeňské úmluvy, a že v důsledku toho je Chorvatská republika oprávněna od rozhodčí smlouvy odstoupit. Chorvatská republika uvedla, že nota je oznámením podle čl. 65 odst. 1 Vídeňské úmluvy, kterým se dovolává okamžitého odstoupení od rozhodčí smlouvy. Chorvatská republika vysvětlila, že má za to, že neoficiální komunikací uvedenou v bodě 30 tohoto rozsudku byla nestrannost a integrita rozhodčího řízení nezvratně narušena, v důsledku čehož došlo ke zjevnému porušení jejích práv.
- 33 Téhož dne odstoupil ze své funkce člen rozhodčího soudu jmenovaný Chorvatskou republikou.

- 34 Dopisem ze dne 31. července 2015 informovala Chorvatská republika rozhodčí soud o svém rozhodnutí odstoupit od rozhodčí smlouvy a sdělila mu důvody, proč se tak rozhodla.
- 35 Dne 13. srpna 2015 oznámila Slovinská republika rozhodčímu soudu, že vznesla námitku proti oznámení Chorvatské republiky o jejím rozhodnutí odstoupit od rozhodčí smlouvy, a měla za to, že rozhodčí soud má pravomoc a povinnost pokračovat v řízení.
- 36 Dne 25. září 2015 jmenoval předseda rozhodčího soudu v souladu s postupem pro nahrazování rozhodce podle článku 2 rozhodčí smlouvy na dvě uvolněná místa dva nové rozhodce.
- 37 Rozhodčí soud vyzval dopisem ze dne 1. prosince 2015 obě účastnice řízení, aby předložily vyjádření „k právním důsledkům otázek, které předestřela Chorvatsk[á republika] v dopisech ze dne 24. a 31. července 2015“, a stanovil jednání k tomuto tématu na den 17. března 2016. Na výzvu rozhodčího soudu odpověděla pouze Slovinská republika a pouze ona se zúčastnila tohoto jednání.
- 38 Dne 30. června 2016 rozhodl rozhodčí soud o uplatněné námitce a vzniklé překážce řízení částečným rozhodčím nálezem. Rozhodčí soud měl zejména za to, že Slovinská republika tím, že navázala neoficiální kontakt s rozhodcem, kterého původně jmenovala, porušila ustanovení rozhodčí smlouvy. Rozhodčí soud měl nicméně za to, že vzhledem k následně přijatým nápravným opatřením neovlivnila tato porušení jeho způsobilost vydat v pozměněném složení nezávisle a nestranně konečný nález ve věci sporu mezi stranami podle použitelných pravidel, takže uvedená porušení nezbavila rozhodčí smlouvu jejího předmětu ani jejího cíle. Rozhodčí soud dospěl k závěru, že Chorvatská republika nebyla oprávněna odstoupit od rozhodčí smlouvy podle čl. 60 odst. 1 Vídeňské úmluvy, a že tedy rozhodčí smlouva zůstává v platnosti.
- 39 Dne 29. června 2017 vydal rozhodčí soud rozhodčí nález, kterým určil vymezení námořní a pozemní hranice mezi Chorvatskou republikou a Slovinskou republikou.

Postup před zahájením soudního řízení

- 40 Dopisem ze dne 29. prosince 2017 upozornila Slovinská republika Komisi, že Chorvatská republika odmítla rozhodčí nález, a zdůraznila, že odmítnutí ze strany tohoto členského státu vykonat tento nález znemožňuje výkon svrchovanosti Slovinské republiky nad mořskými a pozemními oblastmi, které jsou podle mezinárodního práva součástí jejího území. Za těchto okolností Slovinská republika uvedla, že nemůže splnit povinnost vykonat rozhodčí nález, která pro ni vyplývá z mezinárodního práva, ani povinnost uplatňovat na svém území unijní právo, která pro ni vyplývá ze Smluv. Vzhledem k hrozbě, kterou tato situace představovala pro unijní hodnoty, a k dodržování unijního práva vyzvala Slovinská republika Komisi, aby neprodleně jednala s cílem ukončit porušování rozhodčí smlouvy a rozhodčího nálezu ze strany Chorvatské republiky, přičemž toto porušení musí být považováno za nesplnění povinností, které pro posledně uvedený členský stát vyplývají ze Smluv.
- 41 V návaznosti na několik námořních incidentů ve vodách přidělených Slovinské republice rozhodčím nálezem tento členský stát zahájil dopisem ze dne 16. března 2018 proti Chorvatské republice řízení o určení nesplnění povinnosti tím, že se podle čl. 259 druhého pododstavce SFEU obrátil na Komisi.
- 42 Dne 17. dubna 2018 předložila Chorvatská republika Komisi vyjádření. Obě účastnice řízení se zúčastnily jednání před Komisí.
- 43 Komise v tříměsíční lhůtě stanovené v čl. 259 čtvrtém pododstavci SFEU nevydala odůvodněné stanovisko.

Řízení před Soudním dvorem

- 44 Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 13. července 2018 podala Slovinská republika projednávanou žalobu.
- 45 Samostatným návrhem ze dne 21. prosince 2018 vznesla Chorvatská republika na základě čl. 151 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora námitku nepřijatelnosti projednávané žaloby.
- 46 Slovinská republika na tuto námitku odpověděla dne 12. února 2019.
- 47 Rozhodnutím ze dne 21. května 2019 rozhodl Soudní dvůr o přidělení věci velkému senátu za účelem rozhodnutí o námitce nepřijatelnosti.
- 48 Samostatným návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 31. května 2019 navrhla Chorvatská republika na základě článku 151 jednacího řádu Soudního dvora vyjmout ze spisu interní pracovní dokument Komise, který se týkal stanoviska její právní služby a byl uveden na stranách 38 až 45 přílohy C.2 v odpovědi Slovinské republiky na námitku nepřijatelnosti (dále jen „sporný dokument“).
- 49 Dopisy kanceláře Soudního dvora ze dne 3. a 12. června 2019 byly účastnice řízení v rámci organizačních procesních opatření stanovených v čl. 62 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora vyzvány, aby na jednání odpověděly na jednu otázku a předložily určité dokumenty. Účastnice řízení tyto dokumenty řádně předložily.
- 50 Dopisem kanceláře Soudního dvora ze dne 7. června 2019 vyzval Soudní dvůr na základě čl. 24 druhého pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie Komisi, aby písemně, anebo případně na jednání, odpověděla na otázky týkající se ustanovení nařízení č. 1380/2013.
- 51 Dne 11. června 2019 Slovinská republika předložila své vyjádření k návrhu Chorvatské republiky na vynětí sporného dokumentu ze spisu.
- 52 Dopisem kanceláře Soudního dvora ze dne 20. června 2019 Soudní dvůr vyzval Komisi, aby se k tomuto návrhu vyjádřila.
- 53 Komise předložila své vyjádření dne 28. června 2019. V samostatném dopise z téhož dne odpověděla Komise na otázky, které jí Soudní dvůr zaslal dopisem ze dne 7. června 2019.
- 54 Dne 8. července 2019 se konalo jednání za přítomnosti Chorvatské republiky a Slovinské republiky ve věci námitky nepřijatelnosti.

K návrhu na vynětí sporného dokumentu ze spisu

Argumentace účastnic řízení

- 55 Chorvatská republika navrhuje, aby Soudní dvůr vyňal sporný dokument ze spisu k projednávané věci.
- 56 Na podporu svého návrhu Chorvatská republika tvrdí, že sporný dokument je interním stanoviskem právní služby Komise, které bylo vydáno během postupu před zahájením soudního řízení o nesplnění povinnosti a které Komise nikdy nezveřejnila. Ponechání tohoto dokumentu ve spisu by podle názoru Chorvatské republiky mělo nejen negativní dopady na řádné fungování Komise, ale naráželo by rovněž na požadavky spravedlivého procesu.
- 57 Slovinská republika navrhuje, aby byl návrh Chorvatské republiky zamítnut.

- 58 Zprvė Slovinská republika tvrdí, že měla přístup ke spornému dokumentu prostřednictvím hypertextového odkazu uvedeného v článku zveřejněném na internetové stránce německého týdeníku, a zdůrazňuje, že tento článek i stanovisko právní služby Komise jsou stále přístupné online. Skutečnost, že Slovinská republika měla přístup k uvedenému dokumentu, tak není v rozporu s nařízením č. 1049/2001, jelikož tento dokument je veřejný.
- 59 Zadruhé Slovinská republika tvrdí, že Chorvatská republika, která není autorem sporného dokumentu, nemá právo jednat namísto Komise za účelem obrany jejích zájmů návrhem, aby byl tento dokument vyňat ze spisu.
- 60 Zatřetí Slovinská republika tvrdí, že z rozsudku ze dne 1. července 2008, Švédsko a Turco v. Rada (C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374), a z usnesení ze dne 14. května 2019, Maďarsko v. Parlament (C-650/18, nezveřejněné, EU:C:2019:438), nelze vyvozovat žádné závěry pro projednávanou věc, jelikož věci, v nichž byly vydány uvedený rozsudek a usnesení, zpochybňovaly neoprávněné použití dokumentů ve sporech týkajících se orgánu, který byl jejich autorem. Toto řízení je podle Slovinské republiky jiným případem, jelikož Komise, která je autorem sporného dokumentu, se jej neúčastní jako žalovaná.
- 61 V každém případě Slovinská republika zdůrazňuje, že předložení sporného dokumentu nemůže poškodit zájmy chráněné v článku 4 nařízení č. 1049/2001 a že Chorvatská republika neuvedla, do jaké míry by ponechání sporného dokumentu ve spisu tyto zájmy poškodilo.
- 62 Začtvrté Slovinská republika tvrdí, že i za předpokladu, že Komise v projednávané věci vstoupí do řízení nebo ji Soudní dvůr vyzve, aby předložila vyjádření, nebude mít zpřístupnění sporného dokumentu žádný věcný dopad na vyjádření, která Komise Soudnímu dvoru předloží. Podle Slovinské republiky je totiž předvídatelné, že v takovém případě se Komise bude v zásadě řídit posouzením své právní služby.
- 63 Komise má za to, že sporný dokument, který je interním pracovním dokumentem týkajícím se stanoviska její právní služby, má být vyňat ze spisu ve věci. Komise poukazuje na to, že uvedený dokument nebyl určen veřejnosti a že jej nezpřístupnila veřejnosti ani nepovolila jeho předložení v rámci sporu před Soudním dvorem. Dodává, že ani Soudní dvůr nenařídil předložení dotčeného dokumentu.

Závěry Soudního dvora

- 64 Je třeba konstatovat, že sporný dokument je interní zprávou vypracovanou právní službou Komise a určenou vedoucímu kanceláře předsedy tohoto orgánu a že se týká postupu před zahájením soudního řízení Slovinskou republikou na základě článku 259 SFEU a že obsahuje právní posouzení relevantních právních otázek. Tento dokument tedy nepochybně obsahuje právní stanovisko.
- 65 Zprvė je nesporné, že Slovinská republika nepožádala Komisi o povolení předložit uvedený dokument Soudnímu dvoru, zadruhé, že Soudní dvůr nenařídil jeho předložení v rámci projednávané žaloby, a zatřetí, že Komise tento dokument nezpřístupnila v rámci žádosti o přístup veřejnosti k dokumentům orgánů v souladu s ustanoveními nařízení č. 1049/2001.
- 66 Podle ustálené judikatury by přitom bylo v rozporu s veřejným zájmem, který vyžaduje, aby orgány mohly využívat stanovisek své právní služby, vydaných zcela nezávisle, pakliže by se mělo připustit, aby takovéto interní dokumenty mohly být předloženy v rámci sporu projednávaného před Soudním dvorem, aniž s jeho předložení daný orgán vyslovil souhlas nebo to Soudní dvůr nařídil (usnesení ze dne 14. května 2019, Maďarsko v. Parlament, C-650/18, nezveřejněné, EU:C:2019:438, bod 8 a citovaná judikatura).

- 67 Tento zájem se odráží v článku 4 nařízení č. 1049/2001, který v odstavci 2 stanoví, že „[n]eexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odeprou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany [...] soudního řízení a právního poradenství, [...]“. Přestože se toto ustanovení v projednávané věci nepoužije, jelikož Slovinská republika přiložila sporný dokument k odpovědi na námitku nepřípustnosti bez povolení Komise, skutečností zůstává, že má určitou orientační hodnotu s ohledem na vážení zájmů, které je nezbytné provést k učinění rozhodnutí o žádosti o vynětí uvedeného dokumentu (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 14. května 2019, Maďarsko v. Parlament, C-650/18, nezveřejněné, EU:C:2019:438, body 9, 12 a 13).
- 68 V tomto ohledu je třeba uvést, že Slovinská republika tím, že uplatňuje a předkládá v rámci projednávané žaloby pro nesplnění povinnosti podle článku 259 SFEU právní stanovisko právní služby Komise vypracované po předložení této žaloby, které obsahuje právní posouzení relevantních právních otázek, hodlá v tomto řízení konfrontovat Chorvatskou republiku a případně i Komisi s tímto stanoviskem. Povolit ponechání uvedeného stanoviska ve spisu, ačkoliv jeho zveřejnění nebylo povoleno Komisí, by umožnilo Slovinské republice, aby obešla postup stanovený nařízením č. 1049/2001 pro žádost o přístup k takovým dokumentům (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 14. května 2019, Maďarsko v. Parlament, C-650/18, nezveřejněné, EU:C:2019:438, bod 14 a citovaná judikatura).
- 69 Pouhá skutečnost, že se Slovinská republika dovolává sporného dokumentu v řízení před Soudním dvorem proti jiné straně, než je orgán, který vydal stanovisko obsažené v tomto dokumentu, nemá přitom žádný vliv na veřejný zájem, podle kterého by orgány měly mít možnost využívat poradenství své právní služby, které je poskytováno zcela nezávisle, a nečiní tudíž nadbytečným zvážení zájmů, které je nezbytné provést k učinění rozhodnutí o žádosti o vynětí tohoto dokumentu ze spisu (obdobně viz usnesení ze dne 23. října 2002, Rakousko v. Rada, C-445/00, EU:C:2002:607, bod 12).
- 70 V projednávané věci existuje předvídatelné riziko, které není vůbec hypotetické, že Komise, která nevydala odůvodněné stanovisko podle čl. 259 třetího pododstavce SFEU k výtkám Slovinské republiky ani nevyjádřila své stanovisko k těmto výtkám tím, že by vstoupila do řízení před Soudním dvorem jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání jednoho či druhého účastníka řízení, bude mít za to, že z důvodu nepovoleného předložení sporného dokumentu v tomto řízení je nucena se veřejně vyjádřit ke stanovisku, které bylo zcela zjevně určeno k vnitřnímu použití. Takováto možnost by přitom nevyhnutelně vedla k negativním dopadům na zájem Komise žádat o právní stanoviska a obdržet nezávislá, objektivní a úplná stanoviska (obdobně viz rozsudek ze dne 1. července 2008, Švédsko a Turco v. Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374, bod 42, jakož i usnesení ze dne 14. května 2019, Maďarsko v. Parlament, C-650/18, nezveřejněné, EU:C:2019:438, bod 16).
- 71 Pokud jde o existenci převažujícího veřejného zájmu, který odůvodňuje ponechání sporného dokumentu ve spisu projednávané věci, je třeba kromě toho, že se právní stanovisko, které je obsaženo v tomto dokumentu, netýká legislativního postupu, na který se vztahuje zvýšená transparentnost (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2008, Švédsko a Turco v. Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374, body 46, 47, 67 a 68), poukázat na to, že zájmem Slovinské republiky na ponechání dokumentu ve spise je možnost dovolávat se tohoto právního stanoviska na podporu své odpovědi na námitku nepřípustnosti vznesenou Chorvatskou republikou. Za těchto okolností se předložení uvedeného právního stanoviska podle všeho řídí vlastním zájmem Slovinské republiky, kterým je podpora argumentů v odpovědi na námitku nepřípustnosti, a nikoli převažujícím veřejným zájmem (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 14. května 2019, Maďarsko v. Parlament, C-650/18, nezveřejněné, EU:C:2019:438, bod 18).
- 72 Okolnost, kterou uvádí Slovinská republika, že měla přístup ke spornému dokumentu prostřednictvím internetové stránky týdeníku, ve kterém byl zveřejněn článek, který na uvedené stanovisko odkazoval prostřednictvím hypertextového odkazu, nemůže vzhledem k tomu, že se jednalo o nepovolené zveřejnění tohoto stanoviska, zpochybnit výše uvedené úvahy (obdobně viz usnesení ze dne 14. května 2019, Maďarsko v. Parlament, C-650/18, nezveřejněné, EU:C:2019:438, bod 17).

- 73 Za těchto okolností je třeba žádosti Chorvatské republiky o vynětí sporného dokumentu ze spisu vyhovět.

K pravomoci Soudního dvora

Argumentace účastnic řízení

- 74 Chorvatská republika navrhuje, aby Soudní dvůr projednávanou žalobu v plném rozsahu odmítl jako nepřijatelnou. V tomto ohledu se dovolává zejména tří důvodů nedostatku pravomoci.
- 75 Na prvním místě Chorvatská republika uvádí, že tvrzení Slovinské republiky, podle nichž Chorvatská republika nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z unijního práva, jsou ve vztahu k vyřešení sporu týkajícího se platnosti a právních účinků rozhodčí smlouvy a rozhodčího nálezu akcesorická. Jak přitom bylo rozhodnuto v rozsudku ze dne 30. září 2010, Komise v. Belgie (C-132/09, EU:C:2010:562), Soudní dvůr nemá pravomoc rozhodovat o nesplnění povinností vyplývajících z unijního práva, pokud jsou tyto povinnosti akcesorické ve vztahu k předchozímu vyřešení jiného sporu, který nespadá do pravomoci Soudního dvora.
- 76 Na druhém místě Chorvatská republika tvrdí, že skutečný předmět sporu mezi oběma státy se týká jednak platnosti a právních účinků rozhodčí smlouvy, která není nedílnou součástí unijního práva, a jednak platnosti a případných právních důsledků rozhodčího nálezu, který ještě nebyl vykonán. Takový spor má být tedy podle názoru Chorvatské republiky vyřešen podle pravidel mezinárodního práva a jeho řešení nezávisí na použití unijního práva.
- 77 Na třetím místě má Chorvatská republika za to, že Soudní dvůr nemá na základě článku 259 SFEU pravomoc rozhodovat o platnosti a účincích rozhodčí smlouvy, která je mezinárodní úmluvou, jež není součástí unijního práva, ani o platnosti a účincích rozhodčího nálezu vydaného na základě rozhodčí smlouvy. Rozhodčí smlouva přitom podle jejího názoru představuje samotný základ pro porušení unijního práva, kterého se dovolává Slovinská republika.
- 78 Slovinská republika navrhuje, aby byla námitka nepřijatelnosti vznesená Chorvatskou republikou zamítnuta v rozsahu, v němž má posledně uvedená za to, že Soudní dvůr nemá pravomoc rozhodnout o projednávané žalobě.
- 79 Na prvním místě má Slovinská republika za to, že touto argumentací Chorvatská republika usiluje o jednostranné zkreslení předmětu žaloby.
- 80 V tomto ohledu Slovinská republika zaprvé zdůrazňuje, že se v žalobě omezuje na uplatnění porušení primárního a sekundárního unijního práva.
- 81 Zadruhé má Slovinská republika za to, že pravomoc Soudního dvora podle článku 259 SFEU není vyloučena, jestliže se na skutečnosti, na kterých se zakládají tvrzení porušení unijního práva, vztahuje unijní i mezinárodní právo. V tomto ohledu má podle ní význam pouze to, že se tyto skutečnosti týkají nesplnění povinností uložených unijním právem. To však podle názoru Slovinské republiky nebrání Soudnímu dvoru v tom, aby zohlednil hmotněprávní pravidla mezinárodního práva, která unijní právo začlenilo nebo mělo v úmyslu začlenit do svého právního systému.
- 82 Zatřetí Slovinská republika tvrdí, přičemž se opírá o rozsudek ze dne 12. září 2006, Španělsko v. Spojené království (C-145/04, EU:C:2006:543), že existence dvoustranného sporu týkajícího se výkladu aktu mezinárodního práva použitelného mezi účastníky řízení o nesplnění povinnosti nevylučuje pravomoc Soudního dvora rozhodnout v rámci tohoto řízení.

- 83 Začtvrté pro účely rozhodnutí o pravomoci Soudního dvora na základě článku 259 SFEU má podle názoru Slovinské republiky význam toliko otázka, zda se základ návrhových žádání týká „povinnost[i], která [...] vyplývá ze Smluv“.
- 84 Slovinská republika má za to, že její žaloba splňuje podmínky nezbytné pro posouzení podle článku 259 SFEU. Z návrhových žádání Slovinské republiky a z odůvodnění uplatněného na jejich podporu totiž vyplývá, že výtky, které uplatňuje, vycházejí z primárního unijního práva, jakož i z celé řady aktů sekundárního práva. Slovinská republika uvádí, že se v návrhových žádáních žaloby nedomáhá toho, aby Soudní dvůr určil, že Chorvatská republika nesplnila povinnost, která pro ni vyplývá z mezinárodního práva. Odkaz v žalobě na rozhodčí nález je uveden pouze jako skutkový poznatek relevantní pro výklad unijního práva pro účely popisu území, na kterém členské státy musí plnit povinnosti, které pro ně vyplývají z tohoto práva.
- 85 Na druhém místě se Slovinská republika zabývá důvody nedostatku pravomoci, které uplatnila Chorvatská republika.
- 86 Pokud jde konkrétně o uplatňovaný důvod nedostatku pravomoci vycházející z akcesority tvrzeného porušení unijního práva, Slovinská republika tvrdí, že vzhledem k tomu, že území Chorvatské republiky a Slovinské republiky jsou určena hranicí stanovenou podle mezinárodního práva, v projednávané věci rozhodčím nálezem, není Soudní dvůr žádán, aby konstatoval, že došlo k porušení mezinárodního práva, ani aby rozhodl o mezinárodním sporu. Slovinská republika zdůrazňuje, že hranice mezi oběma státy, tak jak je vytyčena rozhodčím nálezem, je faktem, který Soudní dvůr může a musí zohlednit, a nikoliv právní otázkou, ke které by se Soudní dvůr mohl vyjádřit. Soudní dvůr musí podle jejího názoru v každém případě dodržovat a uplatňovat mezinárodní právo v rozsahu, v němž je nezbytné pro výklad nebo použití unijního práva.
- 87 Pokud jde o uplatňované důvody nedostatku pravomoci vycházející jednak z toho, že skutečným předmětem sporu je výklad a použití mezinárodního práva, a jednak z toho, že Soudní dvůr nemá pravomoc rozhodnout o platnosti a účincích mezinárodní úmluvy, která není součástí unijního práva, Slovinská republika zdůrazňuje, že otázka platnosti rozhodčí smlouvy, jakož i platnosti a právních účinků rozhodčího nálezu není předmětem sporu před Soudním dvorem, nespadá do jeho pravomoci a v každém případě byla vyřešena částečným rozhodčím nálezem ze dne 30. června 2016. Okolnost, že Chorvatská republika nesouhlasí s rozhodčím nálezem, nemůže podle Slovinské republiky znamenat, že existuje nevyřešený spor o hranice či že má Soudní dvůr rozhodnout o této již vyřešené otázce.
- 88 V poslední řadě Slovinská republika tvrdí, že argument Chorvatské republiky, podle kterého rozhodčí nález není přímo použitelný, nespadá do rámce posuzování pravomoci, ale do rámce posuzování věci samé. Tento argument je podle jejího názoru v každém případě mylný, neboť uvedený nález je podle mezinárodního práva závazný, a vytyčuje tak s konečnou platností hranici mezi oběma členskými státy.

Závěry Soudního dvora

- 89 Je třeba připomenout, že čl. 259 první pododstavec SFEU stanoví, že „[m]á-li členský stát za to, že jiný členský stát nesplnil povinnost, která pro něj vyplývá ze Smluv, může věc předložit Soudnímu dvoru Evropské unie“.
- 90 V projednávané věci ze znění návrhových žádání žaloby vyplývá, že Slovinská republika zakládá svou žalobu pro nesplnění povinnosti na tom, že Chorvatská republika údajně nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají zprv z čl. 4 odst. 3 SEU, zadruhé z článku 2 SEU, zatřetí z čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1380/2013 ve spojení s přílohou I tohoto nařízení, začtvrté ze systému kontroly, inspekce

a provádění pravidel stanovených v nařízení č. 1224/2009 a v prováděcím nařízení č. 404/2011, zapaté z článků 4 a 17 ve spojení s článkem 13 Schengenského hraničního kodexu, jakož i za šesté z čl. 2 odst. 4 a čl. 11 odst. 1 směrnice 2014/89.

- 91 Je třeba rovněž připomenout, že Soudní dvůr již v rámci žaloby pro nesplnění povinnosti rozhodl, že nemá pravomoc rozhodnout o výkladu mezinárodní úmluvy, kterou uzavřely členské státy a jejíž předmět nespádá do oblasti pravomoci Unie, jakož ani o povinnostech, které pro členské státy z takové úmluvy vyplývají (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. září 2010, Komise v. Belgie, C-132/09, EU:C:2010:562, bod 44).
- 92 Z této judikatury vyplývá, že Soudní dvůr nemá pravomoc rozhodovat o žalobě pro nesplnění povinnosti, ať už je podána na základě článku 258, nebo 259 SFEU, pokud má porušení ustanovení unijního práva dovolávané na podporu této žaloby akcesorickou povahu ve vztahu k údajnému nesplnění povinností vyplývajících z takové úmluvy.
- 93 K přesnému pochopení povahy a rozsahu tvrzeného nesplnění povinnosti je tudíž třeba návrhová žádání v žalobě vykládat ve světle žalobních důvodů Slovinské republiky, jak jsou uvedeny v odůvodnění žaloby.
- 94 Z tohoto odůvodnění přitom vyplývá, že se Slovinská republika svým prvním žalobním důvodem vycházejícím z porušení článku 2 SEU domáhá určení, že Chorvatská republika tím, že jednostranně nesplnila závazek přijatý během procesu přistoupení k Unii dodržovat budoucí rozhodčí nález, hranici určenou rozhodčím nálezem, jakož i ostatní povinnosti vyplývající z tohoto nálezu, odmítá respektovat právní stát zakotvený v tomto ustanovení, a z tohoto důvodu porušuje zásady loajální spolupráce a *res iudicata*.
- 95 V rámci druhého žalobního důvodu vycházejícího z porušení zásady loajální spolupráce zakotvené v čl. 4 odst. 3 SEU Slovinská republika tvrdí, že Chorvatská republika tím, že odmítá uznat a respektovat hranici určenou rozhodčím nálezem, ohrožuje dosažení cílů Unie a na celém slovinském území brání uplatňování unijního práva, jehož používání závisí na určení území členských států.
- 96 Ve třetím a čtvrtém žalobním důvodu Slovinská republika tvrdí, že Chorvatská republika tím, že nerespektuje slovinské území ani jeho hranice, jak byly určeny rozhodčím nálezem, porušuje unijní právo v oblasti společné rybářské politiky.
- 97 Pokud jde konkrétně o třetí žalobní důvod, Slovinská republika tvrdí, že zpochybňováním hranice určené rozhodčím nálezem, jakož i tím, že brání ve vymezení a používání této hranice, porušuje Chorvatská republika výlučná práva Slovinské republiky týkající se jejích teritoriálních vod, brání Slovinské republice v tom, aby plnila povinnosti, které pro ni vyplývají z nařízení č. 1380/2013, a jednostranným jednáním představujícím zjevné porušení rozhodčí smlouvy brání uplatňování režimu přístupu do pobřežních vod Chorvatska a Slovinska podle sousedských vztahů, který byl zaveden tímto nařízením a který se na tyto dva členské státy vztahuje od 30. prosince 2017, to znamená ode dne následujícího po dni, kdy vypršelo šestiměsíční období stanovené v čl. 7 odst. 3 rozhodčí smlouvy k výkonu rozhodčího nálezu.
- 98 V rámci čtvrtého žalobního důvodu Slovinská republika tvrdí, že Chorvatská republika porušuje kontrolní režim Společenství k zajištění dodržování pravidel společné rybářské politiky, který byl zaveden nařízením č. 1224/2009 a prováděcím nařízením č. 404/2011, jelikož posledně uvedený členský stát v důsledku nerespektování jejich společné námořní hranice určené rozhodčím nálezem jednak brání Slovinské republice v plnění povinností, které pro ni vyplývají z uvedeného kontrolního režimu, a jednak ve slovinských vodách protiprávně vykonává práva, která přísluší Slovinské republice jakožto pobřežnímu státu.

- 99 V rámci pátého žalobního důvodu Slovinská republika tvrdí, že vzhledem k tomu, že hranice mezi Chorvatskou republikou a Slovinskou republikou určená rozhodčím nálezem zůstává vnější hranicí, na kterou se vztahují ustanovení Schengenského hraničního kodexu týkající se vnějších hranic, porušuje Chorvatská republika povinnost kontrolovat tuto hranici i povinnost monitorovat tuto hranici, které jí ukládá uvedený kodex. Chorvatská republika kromě toho podle názoru Slovinské republiky neplní povinnost jednat v plném souladu s příslušnými ustanoveními použitelného mezinárodního práva upravenými v uvedeném kodexu, jelikož odmítá uznat rozhodčí nález.
- 100 Šestým žalobním důvodem Slovinská republika tvrdí, že Chorvatská republika tím, že odmítá uznat rozhodčí nález, který vymezil hranice teritoriálních vod mezi těmito dvěma členskými státy, a zejména tím, že zahrnuje slovinské teritoriální vody do svého územního plánování námořních prostor, porušuje směrnici 2014/89. Chorvatská republika tím podle Slovinské republiky rovněž znemožňuje jakoukoliv spolupráci upravenou touto směrnicí.
- 101 Z výše uvedeného vyplývá, že údajná porušení primárního unijního práva, jichž se týká první a druhý žalobní důvod, vyplývají podle samotné Slovinské republiky z toho, že Chorvatská republika údajně nesplnila povinnosti vyplývající z rozhodčí smlouvy a rozhodčího nálezu vydaného na jejím základě, zejména z povinnosti dodržovat hranici určenou tímto nálezem. Stejně tak údajná porušení sekundárního unijního práva, která jsou uvedena ve třetím až šestém žalobním důvodu, spočívají na předpokladu, že pozemní a námořní hranice mezi Chorvatskou republikou a Slovinskou republikou byla vytyčena podle mezinárodního práva, a sice rozhodčím nálezem. Odmítnutí vykonat tento nález prvně uvedeným členským státem v důsledku toho brání druhému členskému státu v tom, aby na celém svém území prováděl dotčená ustanovení sekundárního unijního práva, jakož i v tom, aby požíval práv, která mu přiznávají tato ustanovení, a v mořských oblastech, které jsou předmětem sporu, brání uplatňování ustanovení sekundárního unijního práva, která odkazují na plné provedení rozhodčího nálezu vyplývajícího z rozhodčí smlouvy.
- 102 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že rozhodčí nález byl vydán mezinárodním soudem zřízeným na základě dvoustranné rozhodčí smlouvy upravené mezinárodním právem, jejíž předmět nespadá do oblastí pravomocí Unie uvedených v článcích 3 až 6 SFEU a jejíž smluvní stranou Unie není. Je pravda, že Unie nabídla své služby dvěma stranám sporu o hranice za účelem jeho vyřešení a že předsednictví Rady podepsalo rozhodčí smlouvu jménem Unie jako svědka. Kromě toho existuje příčinná souvislost mezi jednak uzavřením této smlouvy a rozhodčím řízením vedeným na jejím základě a jednak vyjednáváním a přistoupením Chorvatské republiky k Unii. Takové okolnosti však nestačí k tomu, aby bylo možné mít za to, že rozhodčí smlouva a rozhodčí nález jsou součástí unijního práva.
- 103 Konkrétně okolnost, že bod 5 přílohy III aktu o přistoupení připojil k příloze I nařízení č. 2371/2002 body 11 a 12 a že poznámky pod čarou, na které odkazují tyto body, neutrálně odkazují na rozhodčí nález vydaný na základě rozhodčí smlouvy za účelem vymezení data použitelnosti režimu přístupu k pobřežním pásmům Chorvatska a Slovinska podle sousedských vztahů, nelze vykládat v tom smyslu, že tento akt o přistoupení začlenil do unijního práva mezinárodní závazky přijaté v rámci této smlouvy Chorvatskou republikou a Slovinskou republikou, zejména pokud jde o povinnost dodržovat hranici určenou tímto nálezem.
- 104 Z toho vyplývá, že tvrzená porušení unijního práva mají akcesorickou povahu ve vztahu k údajnému nesplnění povinností ze strany Chorvatské republiky, které pro ni vyplývají z dvoustranné mezinárodní úmluvy, jejíž smluvní stranou Unie není a jejíž předmět nespadá do oblastí pravomocí Unie. Vzhledem k tomu, že předmětem žaloby pro nesplnění povinností podané na základě článku 259 SFEU může být pouze nesplnění povinností vyplývajících z unijního práva, nemá tedy Soudní dvůr v souladu s tím, co bylo připomenuto v bodech 91 a 92 tohoto rozsudku, pravomoc rozhodovat v rámci projednávané žaloby o údajném nesplnění povinností vyplývajících z rozhodčí smlouvy a rozhodčího nálezu, z nichž pramení žalobní důvody Slovinské republiky vycházející z údajných porušení unijního práva.

- 105 V tomto ohledu je třeba ještě uvést, že pokud ve Smlouvách neexistuje přesnější vymezení území, které spadá pod svrchovanost každého členského státu, přísluší každému členskému státu určit rozlohu a hranice svého území v souladu s pravidly mezinárodního práva veřejného (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. března 2007, Aktiebolaget NN, C-111/05, EU:C:2007:195, bod 54). Územní působnost Smluv je totiž určena ve smyslu článku 52 SEU a článku 355 SFEU odkazem na vnitrostátní území. Článek 77 odst. 4 SFEU ostatně připomíná, že členské státy mají pravomoc rozhodovat o zeměpisném vymezení svých hranic podle mezinárodního práva.
- 106 V projednávané věci čl. 7 odst. 3 rozhodčí smlouvy stanoví, že strany přijmou veškerá opatření nezbytná pro výkon nálezu, v případě potřeby i změni vnitrostátní právní úpravu, ve lhůtě šesti měsíců od vydání tohoto nálezu. Poznámky pod čarou k bodům 8 a 10 přílohy I nařízení č. 1380/2013 ostatně uvádějí, že pokud jde o Chorvatskou republiku a Slovinskou republiku, režim přístupu do pobřežních vod těchto členských států v rámci sousedských vztahů stanovený v příloze I tohoto nařízení „se použije ode dne, kdy bude plně proveden [rozhodčí nález]“. Je přitom nesporné, jak v podstatě rovněž uvedl generální advokát v bodě 164 svého stanoviska, že rozhodčí nález nebyl vykonán.
- 107 Za těchto podmínek není na Soudním dvoru, nemá-li překročit pravomoci, které mu byly svěřeny ve Smlouvách, a zasáhnout do pravomocí vyhrazených členským státům v oblasti zeměpisného vymezení jejich hranic, aby v rámci projednávané žaloby podané na základě článku 259 SFEU zkoumal otázku rozlohy a vymezení území Chorvatské republiky a Slovinské republiky tím, že přímo použije hranici určenou rozhodčím nálezem k tomu, aby ověřil, zda skutečně došlo k porušení dotčeného unijního práva.
- 108 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba konstatovat, že Soudní dvůr nemá pravomoc rozhodnout o projednávané žalobě pro nesplnění povinnosti.
- 109 Tímto závěrem není dotčena žádná povinnost, která pro každý z obou dotčených členských států vyplývá v rámci jejich vzájemných vztahů, ale také vůči Unii a ostatním členským státům, z čl. 4 odst. 3 SEU loajálně usilovat o dosažení konečného právního řešení podle mezinárodního práva, jak požaduje akt o přistoupení, který zajišťuje účinné a neomezené uplatňování unijního práva v dotčených oblastech, a na ukončení jejich sporu pomocí kteréhokoli ze způsobu řešení tohoto sporu, včetně případného předložení tohoto sporu Soudnímu dvoru na základě rozhodčí smlouvy podle článku 273 SFEU.

K nákladům řízení

- 110 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 111 Vzhledem k tomu, že Chorvatská republika požadovala náhradu nákladů řízení a Slovinská republika neměla ve věci úspěch, je důvodné uložit jí náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) Interní pracovní dokument Evropské komise týkající se stanoviska její právní služby uvedený na stránkách 38 až 45 přílohy C.2 v odpovědi Slovinské republiky na námitku nepřipustnosti se vyjímá ze spisu k věci C-457/18.**
- 2) Soudní dvůr Evropské unie nemá pravomoc rozhodnout o žalobě Slovinské republiky podané na základě článku 259 SFEU ve věci C-457/18.**
- 3) Slovinské republice se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.